

ροῦν ἐντὸς τοῦ σώματος προσλαμβάνει, δὲν διαχωρίζονται ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ἡ καρδία ἀντὶ νὰ λάβῃ καὶ νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰς φλέβας τὸ ἐρυθρόχρουν ἐκείνο αἷμα, τοῦ ὁποῖου τὸ σῶμα ἔχει χρεῖαν, δὲν ρίπτει εἰς αὐτάς, εἰμὴ εἰδὸς τι ὑγροῦ ὑπομέλανος κυανοῦ χρώματος, ἐνοχλοῦντος τὰς ζωτικὰς δυνάμεις, καὶ προξενούντος ἐπὶ τέλους τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου, τὴν ὑπερβάλλουσαν ἰσχύνητα, τὸν μαρασμὸν, τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας, τὴν λειποθυμίαν, τὴν δύσπνοϊαν, τὴν φθίσιν, τοὺς νευρικοὺς πονοκεφάλους, τὴν ἀπνίαν, τὸν ἐρεθισμὸν τῶν νεύρων, τὴν μελαγχολίαν καὶ πολλὰς ἄλλας ὀλεθρίους ἀσθενείας καὶ ἐπὶ τέλους τὸν θάνατον.

Αἱ ἐπιπόλαιοι αὐταὶ καὶ σύντομοι παρατηρήσεις εἶναι, νομίζομεν, ἰκαναὶ νὰ πείσωσι πᾶσαν νοήμονα γυναῖκα, ὅτι ἀκολουθοῦσα τὸν ὀλεθρίον καὶ βάρβαρον τοῦτον συρμὸν τοῦ θωρακίου, καὶ μάλις αὐτὸ μετὰ σιδήρου, ἢ φαλαίνης, ρινίζει ἀπανθρώπως τὴν ἰδίαν αὐτῆς ὑπαρξιν.

Ἄλλα τὸ παραδοξότερον εἶναι, ὅτι ὁ ὀλεθρίος συρμὸς τῶν θωρακίων ἀντιβαίνει καὶ εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐφευρέθη, τὴν ἐπαύξησιν δηλαδὴ τῶν θελγήτρων καὶ τῶν χαρίτων τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς· διότι δύναται πᾶς τις νὰ παρατηρήσῃ εὐκόλως πόσον εἶναι ἄχαρι καὶ δυσάρεστον εἰς τὴν θέαν τὸ βᾶδισμα γυναικὸς στενωῶς πεφυλακισμένης ἐντὸς θωρακίου· ἐπειδὴ οἱ μὲν ὄμοιοι αὐτῆς, ὠθούμενοι πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος, φαίνονται ὡς σιδηροσήρικτοι, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ κορμοῦ εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον ἄκαμπτον καὶ ταυσιμένον, ὥς ὁμοιάζει ξύλον ἐκκοπὴν τοῦ δάσους, ἢ τὸν σεσαθανωμένον Λάζαρον· ἐνὶ λόγῳ αἱ τοιαῦται γυναῖκες στεροῦνται τῆς φυσικῆς ἐκείνης ἐλαστικότητος καὶ τῆς χαριέσσης εὐκινήσιας, δι' ὧν ἡ φύσις ἐστόλισε τὸ ἀριστοῦργημα τῶν πλασμάτων αὐτῆς, καὶ δι' ὧν μόνων δύναται νὰ ἀρέσῃ ἡ γυνή.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑΙ ΣΚΕΥΨΕΙΣ.

1.

Ὁ ἐρημίτης τὸ πτηνὸν, ὅπου εἰς τὰ σκότη ἄδει, Στενάζον μὲ παράπονον, ὡς γείτονα κυττάζει·
Κ' ἐν ᾧ εἰς τὴν καλύβην του θρηνεῖ γλαυκῶν κωπάδι,
Χωρὶς φραντίδας τῆς ζωῆς τὴν βίβλον σχολιάζει·
Τὰς ὥρας δὲ τοῦ βίου του μετρῶν εἰς τοὺς δακτύλους,
Ὅπταν εἰς τῆς νεότητος τοὺς χρόνους ἀνατρέχει,
εἰς λογισμοὺς ποικίλους
Βυθίζεται, καὶ δάκρυον τὰς παρειάς του βρέχει.

2.

Ἢ πρῶτοι πῶς παρέρχεσθε τῆς ἡλικίας χρόνοι!
Τὸ ἔκρ' μας μόλις φανῆ, πετᾶ ταχὺ καὶ δύνει,
Καὶ θύελλα τὰ κρίνα του, τὰ ῥόδα του σκρῶνει,

Καὶ τῆς ζωῆς τὰ ὄνειρα τὰ πρῶτα διαλύει·
Ὁ χρόνος δὲ τὴν κόμην μας καγχάζων ἐπιπάσσει
Μὲ τὰς λευκὰς ψεκᾶδας του, κί ὁ νέος γέρον πλέον
ἐγγὺς εἶναι νὰ φθάσῃ
Τὸ τέρμα τοῦ σταδίου του, ποῦ ἀτενίζει κλαίον.

3.

Τὰ δένδρα ἀπὸ τοὺς θολοὺς καιροὺς τοῦ φθινοπώρου
Ἀποφυλλοῦνται, καὶ ζωῆς δὲν δίδουσι σημεῖα·
Περίλυπος ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ νέου ὁδοιπόρου
Τ' ἄλλοτε ἄνθη θάλλοντα ξηρὰ τὰ βλέπει βρύα·
Ὡ! ναί! ἀλλ' ἔρχεται καιρὸς, καθ' ὃν τὰ δένδρα θάλλουν
Καὶ τ' ἄνθη μὲ τὰ μύρα των τὰς αὔρας βαλασμύωνον
καὶ μαγευμένα ψάλλουν
Αἱ ἀηδόνες, καὶ γλυκὰ τὴν αἴσθησιν ναρκῶνουν.

4.

Καὶ μόνον, οἴμοι! οἱ καιροὶ τοῦ βίου δὲν γυρίζουν!
Ὁ ῥοῦς των τὰς ἡμέρας μας, ὡς χεῖμαρρος ἀφρίζων,
Σύρει· τὸ μέλλον μας κεναὶ ἐλπίδες χρωματίζουν,
Καὶ τ' ἀποκρύπτει μελανὸς καὶ καταφῆς ὀρίζων·
Διώκουσαι τοὺς πόθους μας αἱ ψυχικαὶ μας κλίσεις
Φεύγουν, πετοῦν μὲ τὴν ζωὴν εἰς τοῦ τάφου μας τὰ σκότη,
ποῦ λύπαι, ἀναμνήσεις
Ἄδεν μᾶς κεντοῦν, ἀλλὰ τὸ πᾶν μὲ τὴν ζωὴν ὑπνώττει.
(ὑπὸ Δημοσθένους Δ. Βαλαβάνου.)

ΠΕΡΙ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΣΙΤΗΡΩΝ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ.

Εἶναι πασίδηλον, ὅτι ζωὰ τινα ἔχουσιν ἰδιαιτέρων κλίσεων πρὸς τινὰς ὀσμηρὰς ὕλας, εἰς τρόπον ὥστε αἱ ὀσμηραὶ αὐταὶ ὕλαι προσέλκουσιν αὐτὰ πολλάκις ἐκ μακρυνῶν ἀποστημάτων· ὡς παράδειγμα ἀναφέρουσι τὴν τῶν γαλῶν πρὸς τὴν ὀσμὴν τοῦ Νάρδου ἐπιθυμίαν· ἐὰν λ. χ. γαλῆ τις ὀσφρανθῇ τὴν τοῦ Νάρδου ῥίζαν, ἔρχεται πρὸς αὐτήν, κυλιέται ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν καταξεσχίζει. Ὅμοια φαινόμενα ἠδυνάμεθα πάμπολλα νὰ ἀναφέρωμεν περιοριζόμεθα ὁμῶς ἀναφέροντες, ὅτι ἡ ὀσμὴ τοῦ προσφάτου πεπερώδους ἠδυόσμου *Mentha peperita*, φλησκοῦνι συνήθως καλουμένου, δὲν ἀρέσκει ποσῶς εἰς τοὺς ποντικούς· ὥστε ἐὰν ἐντὸς τῶν σωρῶν τοῦ σίτου θέτωμεν εἰς διάφορα μέρη κλόλους τινὰς τοῦ πεπερώδους ἠδυόσμου, ἢ ἔτι καλλήτερον, ἐὰν θέτωμεν ἐντὸς καταλλήλου ἀγγείου ὀλίγας σταγόνας τοῦ ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου ἐλαίου, οἱ ποντικοὶ φεύγουσιν ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ σίτος διατηρεῖται ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν ποντικῶν βλάβης.

(ὑπὸ Ξ. Λάνδερρ.)